

L'escriptor indecís

Relats seleccionats del XIV Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

Uetra
nova

bromera

CASTELLÓ DES DELS MEUS ULLS

ROCÍO MARTÍN GARCÍA

Soc el més alt de Castelló i també el més vell. Veig tot Castelló i des de dalt et vigile cada dia.

Tombatossals, una estàtua molt simpàtica, salude cada matí i em conta històries sobre les illes Columbretes: jo les veig però mai hi he anat.

Les albes a l'estiu són precioses i jo les gaudisc cada dia. Les campanes escolte cada matí i l'òrgan de la catedral de Santa Maria m'arriba a les orelles com un so de glòria. Molt a prop està l'ajuntament i darrere dels murs d'este antic edifici es governa Castelló.

Cada dia, molta gent va a comprar al Mercat Central, i jo observe com ixen de carregats d'allí. El peix que es ven es pesca al Grau de Castelló i el venen encara fresc en aquest mercat.

Cada diumenge, sense excepció, una olor m'embriaga, llavors sé que a prop de mi s'està preparant una d'eixes paelles valencianes que tant es gaudeix en família.

Quan arriba el Nadal, als meus peus posen tendes amb dolços i quincalles. Alguna nadala s'escolta a la llunyania però cap cantó es lliura de les castanyes i la regalíssia... m'agradaria tastar-les.

Els pardals em conten històries dels seus viatges llunyans i jo els escolte amb certa enveja.

Sense dubtar-ho ni un instant, la meua època preferida és la Magdalena, en la qual dins del meu cos sent un pessigolleig que

no puc descriure. Amb un rotllo i una canya tots van a la Magdalena. La processó seguisc amb els meus ulls amb certa nostàlgia. En arribar al cim de la muntanyeta, on pareix que nevada espera tot l'any aquest dia, trobem una ermita on va començar tot. La campaneta de Sant Roc he escoltat un milió de vegades però mai l'he poguda tocar.

En eixes dates em desperte sobresaltat, fent un salt, llavors recorde que el que ha començat és una mascletada. Un dia a l'any m'òmplic de colors, eixe dia és el del Cosso Multicolor, quan Castelló es converteix en un desert de confeti acolorit. Amb Magdalena Vítol cada any la Magdalena acaba, però només pense a tornar a gaudir i viure aquestes festes un any més.

Soc un monument molt important a Castelló, el Fadri em diuen, i solitari estic, encara que rodejat i acompanyat visc. Cada dia et veig amb els rajos de llum, il·luminant aquesta vella fatxada al centre de Castelló.

UNA INFANTESA PERDUDA

NATALIA NAVALÓN PABLO

Lara no va tindre mai una infantesa normal. Era incapaç de recordar moments feliços dels seus primers anys. Intentava evocar-los, però sovint resultava un fracàs frustrant.

Quan ella era xicoteta, els seus pares van decidir separar-se per temes familiars. La convivència era complexa a casa. Així que Lara no estava mai contenta, perquè no tenia records bonics. Els seus records sempre estaven lligats a discussions i males cares.

Quan anava al col·legi, era feliç; les seues amigues li donaven suport en tot allò que podien, però quan arribava a casa, es tancava en la seua habitació i es passava allí les hores cavil·lant la manera de reconciliar els seus pares. Alguns li deien que no calia patir, que era millor fer-se l'ànim. Però a ella no li abellia ni tan sols jugar a la Play ni tampoc amb les seues estimades nines. Passava les hores trista, sovint fins i tot plorant.

Un dia, mentre mirava el *Masterchef* amb una cara d'avoriment que quasi semblava que s'anava a morir, se li va acudir una idea.

—Ja tinc una idea. Ho intentarem!

Es va vestir amb la seua caçadora favorita i les seues sabatilles noves i va decidir acostar-se al supermercat per tal de fer algunes compres. En tornar del supermercat, carregada com una collidora de taronges, va pujar ràpidament a la seua habitació, va deixar

la roba damunt d'una cadira, es va posar la bata de feina i va començar amb el seu pla.

–Esperem que funcione! –va exclamar mentre pensava que feliços podrien ser tots tres si les coses haguessen anat d'una altra manera.

Però és clar que les coses no sempre ixen com nosaltres desitgem i cal acostumar-se a les adversitats. Sí, aquesta paraula l'havia sentida ella en algun moment a classe. El mestre sempre explicava paraules un poc estranyes, difícils d'entendre, com ara «ambigua», «palíndrom» o «coherència» i, a més a més, tenia el costum de posar-les a l'examen! De vegades, Lara es preguntava per què els mestres es comportaven així. Però mai no trobava la resposta. En canvi, pensava que havia trobat una possible resposta per a la seua situació familiar.

Una nit, en arribar a casa, va quedar-se callada en un racó. Els cabells li cobrien part de la cara, però ella preferia deixar-los així i observar, com una vella tafanera, a través d'eixos llargs cabells com si es tractés d'una fina cortina.

Mentre el pare corregia treballs (això deia ell) i la mare acabava de dutxar-se, Lara va deixar el seu racó, va traure els productes que havia comprat i va seguir curosament els passos de la recepta que havia vist al programa de televisió (o potser a Internet... què importava?) i que tan bons resultats semblava donar.

–Ja ho tinc preparat! Només falta parar taula i esperar...

El pare de Lara va acabar de corregir els seus treballs i, amb certa cara de pocs amics, va cridar:

–Lara, reina, has parat ja taula? Vinga, que he d'escurar després!

La veritat –pensava Lara– és que son pare era treballador i, en realitat, era un tipus fantàstic i ni tan sols tenia problemes per a posar-se a fer tasques domèstiques. Aleshores què és el que fallava en aquella casa?

La mare va eixir amb els cabells encara una mica humits i una cara de fam que no podia dissimular, i va exclamar:

–Lara, has preparat ja la taula? Vinga, que he de fer el sopar!

Lara, convençuda que tenia la millor mare del món, va contestar amb una resposta que servia per a ambdós:

–Sí, sí, veniu els dos, que la taula està parada i a més a més...
–va encreuar els dits–, us he preparat una sorpresa!

Lara va escoltar el ressò de les seues paraules i va tindre la sensació que rebotaven entre les parets del corredor. Una sorpresa!

Als pocs moments van arribar els dos, pare i mare, a la cuina. Ambdós presentaven indubtablement certa cara d'estranyesa. De sobte, en veure el sopar preparat, es van quedar sense paraules. En realitat –va pensar Lara–, es van quedar bocabadats. De fet, van passar d'eixa manera alguns minuts, asseguts a les cadires, sense dir ni una paraula. Lara no entenia per què no eren capaços de dir alguna cosa, amb la il·lusió que ella havia posat per comprar i preparar tot el sopar!

Finalment, quan Lara estava ja a punt d'esclatar a plorar pensant que mai en la vida tornaria a intentar-ho, de sobte, la mare va dibuixar amb la cara un gest una mica suau, i obrint lleugerament eixos ulls verds que tant havien encisat sempre son pare, va dir:

–Ho sent, per... per les coses roïnes que han passat. Potser ens ha faltat un poc...

La frase va quedar inacabada, com surant en l'aire.

–Vols dir... de «conversa», no? –va insinuar Lara, conscient del risc que estava assumint.

–Sí, exacte. Lara té raó –va confirmar el pare–. Conversa...

Lara, en sentir això, es va quedar bocabadada i, instintivament, va mirar cap a son pare i cap a sa mare, alternativament, que semblaven no tenir molt clar com calia reaccionar en un moment tan compromés. Van passar uns segons interminables. Un silenci espés va omplir la cuina. Fins i tot el menjar es va quedar una mica fred. Finalment, el pare va parlar:

–Ho sent, jo també... estic d'acord. Crec que ací probablement han faltat paraules i han sobrat, malauradament... alguns silencis. No ho penseu?

En sentir eixes paraules el cor de Lara va començar a bategar amb força i amb una energia desconeguda. Va recordar això de classe, com era? Sís-to-le! O alguna cosa semblant. Ni tan sols tenia clar si existia la màgia, però allò començava a assemblar-se molt. Finalment, va trobar amb certa dificultat algunes paraules:

–He... he sentit bé? Esteu dient... esteu dient... que potser vos reconciliareu?

Lara no podia creure el que estava veient en aquell moment. Mentre intentava entrellaçar les paraules per formar una oració amb certa «coherència» –com sempre deia el mestre–, els pares van entrellaçar les seues mans i van dir, pràcticament els dos alhora:

–Lara es mereix que siguem una família normal. No creus?

Lara va recordar això de les frases «ambigües» i instintivament, per si de cas, va obrir els ulls i les orelles al màxim:

–Esteu dient...

La mare es va quedar mirant el seu home amb els ulls mig plorosos, nerviosa com aquella primera vegada, feia ja uns quants anys, quan el va conèixer corregint treballs a la biblioteca.

–I tant, i tant! Sí. Ella s'ho mereix tot. I potser nosaltres també necessitem una segona oportunitat, no et sembla?

Aleshores van decidir recordar el seu casament i van organitzar una boda per al cinc de març, el dia del desé aniversari de Lara. Aquell dia son pare semblava l'home més elegant del món, amb el seu trage negre i un gira-sol lluint en la jaqueta. Per la seua part, la mare estava radiant amb un preciós vestit de color blanc amb flors, que feia joc amb els seus ulls preciosos. A Lara li va semblar una veritable princesa. Aquell dia, Lara va rebre molts regals i centenars de felicitacions per WhatsApp, per Instagram, per correu electrònic, per carta... Però us puc assegurar que el millor regal del món per a ella, aquell dia, va ser-ne un altre...

LA DONA FUTBOLISTA

MARIA ROLDÁN CARRILLO

Vet aquí una vegada, hi havia una dona a qui li deien Cèlia. Vivia a València. Cèlia tenia 19 anys, i el que més li agradava era el futbol. I ella, sempre que podia, hi practicava. El major somni de Cèlia era ser futbolista.

Cèlia es va presentar per a ser futbolista al València Club de Futbol, però com que era una dona... no la van deixar fer ni la prova.

Ella es va quedar destrossada per dins. Però a Cèlia se li va ocórrer una idea. Va anar a una tenda de roba esportiva. Es va comprar l'equipament d'home, es va vestir i després va anar a fer la prova una altra vegada.

Quan va acabar la prova se'n anar a casa molt orgullosa. Una setmana després li va arribar un e-mail, on posava que tenia un lloc a l'equip del València Club de Futbol.

Cèlia es va preparar i se'n va anar a l'entrenament. Van passar molts dies i ja era la millor jugadora del seu equip. Guanyaren la lliga, la Champions, la copa d'Espanya i, millor encara, també la copa d'Europa.

Va passar un any, i la van cridar per a donar-li la notícia que l'havien seleccionat per al baló d'or de 1934. Cèlia es va emocionar moltíssim.

Cèlia ja estava a París per a veure si li donaven el baló d'or. Després d'unes hores van dir que el guanyador era Cèlia. Ella es

va emocionar, es va posar a plorar de la sorpresa i quan va pujar a l'escenari per a recollir el premi va revelar el seu secret: era una dona! Tots es van quedar impactats. Cèlia va dir:

–A totes les dones del món que us agrada el futbol, a les xiquetes a qui els agraden les aventures, mai us heu de rendir i aconsegiu que els vostres somnis es facen realitat. El més important?: mai deixeu que un home us controle, vosaltres sou lliures i ningú us ha de dir el que heu de fer.

Després de contar la veritat i fer aquell discurs tan important, no li van llevar el baló d'or.

I així és com a soles una dona va aconseguir el que ninguna altra va poder aconseguir: la llibertat de les dones.